

FOLK OG LAND

NR. 20 — 9. ARGANG

LØRDAG 11. JUNI 1960

LØSSALG 65 ØRE

Fru Ane Storsæter
Njundalen 21 B

Også et jubileum å flagge for

Kosaker som kjempet mot de røde og som ble utlevert av amerikanerne og britene.

En flagger og fester for så meget nå for tiden, så hvorfor ikke ofre litt tid også på minnet om noen millioner ulykkelige mennesker som amerikanerne og britene under kommando av general Eisenhower utleverte til de sovjetiske bødler, de samme som nå har sin store moro av disse tåpelige nydemokrater som forhandler seg lenger og lenger mot avgrunnen. Det er vår svenske kollega «Fria Ord» som trekker frem disse hendelser for femten år siden, forøvrig uten å nevne at også svenskene deltok i dette forrederi mot antikommunismen, for Sverige leverte jo selv ut de balter som hadde søkt tilflukt på nøytralt område. ~~Men svenskene om det. Vi gjengir her hva «Fria Ord» skriver om forbrytelsen for 15 år siden:~~

I disse dage for femten år siden fullbyrdet forbundsfellene fra øst og vest den gjerning til verdensdemokratiet seir og folkenes befrielse fra nød og frykt som bestod i definitivt å knuse Tyskland i jern og ild og blod. Frihetens soldater vest fra under generalissimus Eisenhower møtte frihetens røde soldater fra Russland og Asia under marskalk Stalin. Det tyske rike fantes ikke mere, dets blødende folk var utstøtt av det menneskelige fellesskap — et vergeløst bytte både for statsmennenes hestehandler og soldaternes skjendigheter.

I dette skjebnedramas sluttakt utgjør den amerikanske og britiske redebondet til hurtig, vakkert og «fair» å fullbyrde Roosevelts og Churchills overenskomst med Stalin, et lysende eksempel på ordholdenhet. Hvilket ikke hindrer at et medlem av den amerikanske kongress nå har krevet en utredning om ansvaret for USA's utlevering av millioner av antikommunister til Sovjets bødler etter krigens slutt.

I årenes løp har vi i forskjellige forbindelser redegjort for og belyst de i sitt slag enestående forbrytelser

Da amerikanere og briter for femten år siden utleverte millioner av antikommunister til de sovjetiske bødler.

vi funnet i den argentinske avis «Fri Press» (Buenos Aires, nr. 4871) og vi gjengir her et sammendrag av artikkelen:

Den amerikanske kongressmann Albert H. Bosch, republikansk representant for New York, har tilstillet den nordamerikanske kongress' representanthus et memorandum over tvangsrepatrieringen av millioner av antikommunistiske, overveide russiske krigsfanger og sivilpersoner, og det kreves en undersøkelse om ansvaret for disse massedeporasjoner til Sovjet. Disse ble gjennomført i sammenheng med den hemmelige USA-armeordre «383.7-14.1 operasjon Keelhaul» i slutten av annen verdenskrig.

Utleveringen av disse antikommunister skjedde som en egen foranstaltning fra de daværende nordamerikanske myndigheters side for å blidgjøre Stalin. Med hensyn til samtalen mellom Eisenhower og Krustsjov og den dermed forbundne risiko for at sistnevnte påny skal blidgjøres på bekostning av en tredjemann, er kongressrepresentant Boschs initiativ særlig aktuelt.

Forts. side 6

De røde installerer seg i Wien for å forhandle om nye utleveringer.

FRANCESCO LEONI:

Den italienske nasjonalistbevegelse gjenopptar kampen

En av plakatene fra A. N. I.

Den italienske redaktør Francesco Leoni har skrevet nedenstående artikkel for «Folk og Land». Den gir et interessant blick inn i en side av italiensk politikk som en sjelden hører noe om her.

Den eldste av de italienske høyreorganisasjoner er Associazione Nazionale Italiana. Den ble stiftet i 1910 midt under en periode av nasjonalt forfall, ikke ulik den Italia opplever idag.

I 1910 var det bare gått 40 år siden den italienske enhet var oppnådd og den nasjonale regjering var etablert i Roma. Imidlertid hadde ikke de mange indre og ytre fiender av det nye land gitt opp sin opposisjon. Bortsett fra dette så var sosialistene i hjemlandet mot de italienske anstrengelser for å bygge opp kolonibesiddelser i Afrika i den hensikt å skaffe avløp for en befolkning som ble herjet av kronisk arbeidsledighet.

I 1896 da de italienske kolonitropper ble slått av den abyssinske keiser Meneliks ville krigere, saboterte sosialistene forrederisk avsendelsen av militær hjelp til de italienske styrker i Afrika,

idet de blant annet brøt opp jernbaneskinnene for å hindre avsendelse av troppetog med forsterkninger for de enheter som var beleiret i Abyssinia.

Forts. s. 6

Formannen i A. N. I., professor Vincenzo Caputo.

KNUT SOLLID:

«Hakekorsinfluensaen»

Dette uttrykket brukte Alf Larsen i Farmand om den epidemi som startet med hakekors på synagogen i Köln julaften. Det var startsignalet for den verdensomfattende hets mot tyskere (ikke øst-tyskere) og «nynazistene». I kringkastingen gasset de seg hver dag i ukevis med fryktelige skildringer av antisemitisme og såkalt nynazisme. Endog i Stavanger ble det oppdaget stygge ting. En 14 åring hadde malt hakekors og sendt et brev til Oslo. Huttetu! Dagbladet var, som vanlig, «alltid foran». Men også Nasjonen kunde fortelle at også her i landet overvintret endel folk på «varelager fra Quislingtiden». Men det var nu en uttalelse mere som i en rund sum. Dagbladet startet derimot en veritabel menneskejagt. Det sendte ut sine sporhunder i mange retninger og bl. a. oppe på Hedemarken fikk de frisk los. I Romedal sporet de opp T. Dehli Laurantzon. Han skulde holde foredrag i bonde laget og dermed var «stygg» løs. I Nordland fant de Trygve Engen og i Østfold var, trøste og hjelpe oss alle sammen, to «landssvikerbønder» valgt inn i herredstyret. Det fikk være måte på alt, mente vel Dagbladet. Fra Hedemark og Oppland truet en fryktelig fare!

Saken er latterlig, men også uhyggelig. Som rett og riktig er utfoldes det megen aktivitet fra private og offentlige institusjoner for å hjelpe løslatte fanger. Man vil at de skal skikke seg best mulig senere i livet og at de skal komme tilbake til samfunnet. Det gjelder uansett enten det er tyver, mordere eller ransmenn. «Forbryteren» Laurantzon greidde denne tilbakekomsten på egen hånd, uten hjelp fra velledige institusjoner. Han har levet stille oppe på Hedemarken opptatt med sin gårdsdrift og forsøksring og annen samfunns-gavnlig faglig virksomhet. Altså en god samfunnsborger! — Denne mann er det Dagbladet går til angrep på etter 15 års forløp og gjør det som står i bladets makt for å støte ham ut igjen i det ytterste mørke. Men rett skal være rett! Dersom Dagbladet finner at det er det minste tegn til

Bladpengene for 2. halvår

må betales nå. Kanskje De har noen kroner ekstra å gi også?

menneskeforfølgelse i andre land, det være seg i de fjerreste avkroker i verden, da skrider bladet straks til aksjon. Det stiller seg i positur ferdig til å forsvare de humane prinsipper og menneskerettighetene.

Denne hyklerske virksomhet skjer midt for øynene på det norske folk uten at jeg har sett andre protester enn fra Arne Alteren og Alf Larsen. Man kan spørre: Hvilke krefter er det som står bak kringkasting og presse og trekker i trådene og så å si «jager» folk opp på landets talerstoler, studentersamfunnets stol iberegnet, til deltagelse i den samme hetspropaganda? Jeg er tilbøyelig til å gi Alf Larsen rett når han i Farmand skriver om denne «hakekorsinfluensaen»:

«Hvad i helvete er påferde? Hylene skingrer gjennom luften som var det Herodes der igjen var ute etter Jesusbarne. Det er bare et parti eller en eller annen skrullet art av en forening som følger vinket fra sine bakmenn og griper anledningen til å prøve å få sin motstander under seg, og om mulig få ham fullstendig tynet, mulet i skitten. Deres hyl er hyklari. Deres forargelse komediespill. Det var uten tvil det mest fantastiske forsøk på global meningsterror vi hittil har sett». Såvidt Alf Larsen.

Det er altså forskjell på folk. Ikke alle skal nyte godt av menneskerettighetene. — Nok et eksempel: Seierherrene fra den siste krigen skal ha 25 millioner mennesker i sine konsentrasjonsleirer og fengsler, folk både fra seirede og seirende land. Og over deres landegrenser strømmer pinte, plagede og forskremte flyktninger i millionvis. Verdensomfattende hjelpaksjoner settes igang, som rett og riktig er. Og dette må vi alle hjelpe til med. Men gjør nu samtidig et tankeeksperiment. Vilde Francofolkene i Spania møte den samme hjelpsomhet og hjertevarme om de måtte flykte fra sitt fedreland? Det er vel kanskje tvilsomt.

På krigsveteranforbundets møte i Oslo nylig ble det opplyst at folk som ble mishandlet under krigen begynner å vise tegn til sviktende åndelig og legemlig helbred. Det skal undersøkes om dette skyldes behandlingen under krigen. Det kunde vel være grunn til å ha oppmerksomheten henvendt på om ikke forholdene etter krigen også kan være medvirkende. Det må nemlig være en fryktelig belastning på sinn og helse å være medskyldig i den elendighet og menneskefor-

De skammer seg

Forleden dag kom jeg tilfeldigvis til å kikke i en håndbok utgitt av Norsk Korrespondanseskole.

Et ganske fyldig lite leksikon til vegledning og opplysning for skolens elever og det unge Norge.

Der stod svart på kvitt om Knut Hamsun at han hadde vært landssviker, men at der på grunn av hans høye alder ikke var reist tiltale mot ham.

Har en hørt på maken?

En redaktør av et leksikon kan umulig være så uvitende at han ikke kjenner den skandaløse rettssak mot dikterhøvdingen Knut Hamsun, så meget mer som saken gikk like til høyesterett hvor Knut Hamsun ble dømt til en bot på 325 tusen kroner, hvorved han mistet alt han eide og vel så det.

Det er følgelig et fullt bevist og frekt forsøk på å tåkelegge og skjule for den oppvoksende slekt den skammelige framferd som en av Norges største sønner var utsatt for av seiersberuste «Gode Nordmenn».

Men denne skampletten på vår nasjonale ære kan aldri — aldri — vaskes bort, men den kan kanskje hjelpe til at en og annen storskryter slår siktet litt ned, når der tales om vår høye kultur.

Orrelia, mai 1960.

KARL HOLTER.

følgelse som de har ført verden ut i, de som smykker seg med tittelen «seierherrene fra den annen verdenskrig». Det må være en fryktelig skuffelse. Det var jo ikke det de kjempet for.

I så måte tror jeg at vi som hører til de forfulgte tross alt har det bedre. Forfølgelsen og hetsen blusser riktignok ofte opp igjen, men vi har ihvertfall ikke ansvar for det som heierherrene foretar seg. Vi må nu bare be om å få være i fred, selv om vi finner å måtte arbeide for sosial rehabilitering og påvisning av rettsoppgjørets urettferdighet. Annen «politisk» virksomhet driver ikke «landssvikerne» med og det burde vel være tillatt, når vi bare bruker lovlige midler.

Til det engang kan bli slutt på forfølgelsen, ber jeg mine lidelsesfeller trøste seg med dette skjønne dikt av Ivar Asen:

«Når du tunge verk må gjera
og fær vanntakk heim å bera,
tak det tolugt og ver god.
Når dei til si eigi skam
bera vondt um land og strand
når med skam dei ned vil riva
betre verk enn sjølv dei driva,
tak det alt med tolugt mod.
Når dei lygn um landet senda
rundt og sanningi forvenda
i ein storm av skrål og ljod
når dei truga folk å tegja
som imot eit ord vil segja,
tak det alt med tolugt mod.

KNUT SOLLID.

Den evindelige trådtrekker Hambro

Londonstatsråd Paul Hartmann har innlagt seg visse fortjenester av den historiske sannhet i «Bak fronten». Boken vakte stort røre blandt våre «nasjonale» toppfigurer. Paul Hartmanns dagbok er ufrisert og morsom. Den ånder av sannhet og oppriktighet. Han skriver således under 13. september 1943, gjengitt i boken på side 111 blant annet:

— Hambro er kommet fra Amerika og har hatt to lange konferanser med regjeringen og skal enda ha et møte en av dagene før han reiser tilbake igjen. Han kom med en hel del nyttige opplysninger fra Amerika og er meget elskverdig og veltalende, men jeg har et ubehagelig inntrykk av at regjeringen på en måte sitter skolerett for ham.

Han behandles med stor ærbødighet av statsministeren og omtales aldri som annet enn «stortingspresidenten». Han spør om alle mulige ting, særlig om internasjonale for-

Frimodige betraktninger:

Hambro, Øverland og Høyesterett

Det som er skjedd er ikke noe mere oppsiktsvekkende enn at den nye, vesle forfatterforening endelig og avgjørende har tapt en rettssak mot den gamle og store forfatterforening om den rette forståelse av en formålsparagraf. Ingen er kommet i fengsel, ingen er ilagt svimlende bøter, ingen har tapt medborgerlige og demokratiske rettigheter for en årrekke. Domstolene ble forelagt et rent formalt tvistespmål, og saksøkte har fått det endelige svar.

Så hvorfor egentlig denne jammer omkring Høyesteretts avgjørelse av denne åndslivets blodløse tvist? Jo, nå skal man geberde seg som martyrer, og hvilke martyrer — Hambro og Øverland — to menn som tiden aldeles har løpt fra. Men de passer på hver bidige leilighet som bydes slik at Deres navne stedsse må ihukommes.

Det var engang, da kunne begge herrer ha talt — de tiet. Nå er deres bekymring det reneste skaperi.

ALFRED DALE.

Løssalg av

FOLK OG LAND

i Oslo

Foruten hos Helge Johannesen, Teatergt. 6 og Elima, Ole Vigs gt. 13, er Folk og Land nå også å få kjøpt i Narvesens Kiosk i Stortingsgater, vis a vis Cecil.

hold, men har heldigvis ikke lagt seg opp i finansene, og jeg akter heller ikke å gi noen redegjørelse om disse ting. Han uttalte seg helt enig i at det gamle storting ikke igjen måtte komme i arbeid(!!!), men uttalte at det var konstitusjonelt nødvendig at det ble sammenkaldt for å oppløses.

Jeg er ikke så sikker på at dette er konstitusjonelt nødvendig når Stortinget faktisk har opphørt å eksistere i januar 1941, men begrunnelsen for hans standpunkt er tydelig nok at han fremdeles eksisterer som stortingspresident.

Han holdt også en meget morsom tale om diplomatiets ubrukelighet som forhandlere i politiske ting med tydelig sikte på at det var ham man måtte bruke. Dette ble også kraftig støttet av Sven Nielsen, som sedvanlig. Han omtalte våre diplomater som en «smukt polert postkasse», hvilket jeg ved leilighet engang skal fortelle Colban». —

*

Såvidt Paul Hartmann. Av særlig interesse er utsagnet om at det gamle Storting ikke igjen måtte komme i arbeid!

A. L.

Hambro «den store statsmann»

Vi lever i den omvendte verden. Således berømmes vår tidligere stortingspresident C. J. Hambro som en fremragende statsmann fordi han den 9. april 1940 hadde bestilt ekstratog for kongen, statsrådene og stortingsmennene for å rømme fra sine stillinger og sitt ansvar. Trygve Lie uttaler i sin siste bok at Hambro ved sin nevnte handlemåte har utvist fremragende statsmannskunst. Han mener altså at hovedsaken var å redde disse personer fra å komme i tyskernes makt, og at redningen av ferdlandet var av mindre betydning.

Hertil er å si at en konge, regjering og stortingsmann er lett å erstatte med andre personer, mens vårt fedreland — som de nevnte personer i stillingsmedfør var forpliktet til å verge, vel er uerstattelig? Eller hva sier hr. Trygve Lie? Det var derfor så langt fra at Hambro ved anledningen utmerket seg som statsmann, at det er riktigere å si det motsatte: han sviktet sitt fedreland for å redde seg selv og de andre nevnte personer.

H.

Daglig friske blomster

Kranser til alle priser

SYNNØVE LIE

Blomsterforretning

Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Nydemokratisk høysommer**

Det går stadig fremover med demokratiet, sikkerheten og freden — alt det som herrene Roosevelt, Churchill og Stalin ordnet med i den blodige krig. En har fått fjernet det styre i Tyskland som det store flertall ønsket og godkjente. Isteden har en da overlevert til et meget uønsket diktatur halve Europa. Så det går fremover.

Efter de seks blodige år klarte en med de rødes hjelp å få hasen på «militaristen» og «korporalen» Adolf Hitler. Isteden har en nå fått etablert et militært generalstyre rundt omkring i vesentlige deler av etterkrigsverdenen. Og stadig nye kommer til. Som alle forstår er dette mye «finere» og «synsynlig» toppen av demokrati.

Den sist utklekkede generalsdiktator er Gursel i det allierte NATO-land Tyrkia. Når vi nevner dette med NATO, så er det fordi denne institusjon som bekjent er så uhyre demokratisk at den ikke tåler udemokrater i sin midte. Derfor protesterer også Norge ustanselig mot at Spania skal få være med i navnet, mens alle og enhver vet at det for lengst er med i gagnet.

Den nye generaldemokrat kan trygt hamle opp med sine mange forgjengere. Uten formaliteter satte han igang klappjakt på den lovlig valgte og parlamentarisk vel funderte regjering Menderes, som hadde trefjerdedeler av parlamentsmedlemmene bak seg. Både president og statsminister havnet bak lås og slå, og for at den hellige parlamentarisme fortsatt skulde være vel bevaret, arresterte han likegodt alle det demokratiske partis vel 400 parlamentsmedlemmer! Så der er det blitt demokrati, jubler den norske presse. Helst vilde en vel anbringe hele velgerflertallet bak Menderes i konsentrasjonsleirene, men det tør by på visse praktiske vanskeligheter. Isteden har en da bebudet at nå skal dødsdommene begynne, nå skal en lage et like strålende demokrati som det Fidel Castro etablerte på Cuba og som begeistret de norske studenter så voldsomt i sin tid.

Efter at verdenskrigen først nedkom med de besynderlige vanskapninger som kalles «folkedemokratier», har vi da nå fått en ny sort demokratier «generaldemokratiene».

Mens mange kanskje vil trekke overbærende på smilebåndet av disse nydemokratiske sprell, som dessuten finner sted utenfor våre egne landegrenser, så er det andre hendelser som kaller på noe langt annet enn smilet. Vi tenker på den ufysiske Eichmann-affæren. Det er direkte skremmende at hele verden i taushet synes å godkjenne Israels rett til på vegne av jødedommen å opptre som en overstatlig makt med eget verdenspoliti som pr. fly reiser omkring i landene og kidnapper personer jødene mener å ha noe utestående med. Ikke en eneste norsk avis har, såvidt vi har sett, reagert mot dette uhorste og grove brudd på internasjonal anstendighet og folkerett og mot de uhyrlige konsekvenser det kan og må få for alt internasjonalt samkvem.

Det er naturligvis ikke personen Eichmann som interesserer i denne forbindelse. Selv om det er en ekte Eichmann Israel nå skal føre frem på scenen etter et passende opphold i de israelske fengsler, som egyptiske aviser har beskyldt for å drive tortur, så er det ikke engang nødvendig å avvente «prosessene». Vi kjenner fra før slike Moskvaprosesser og vi vet at mennesker kan bringes til å «tilstå» hva som helst. Så Israel får nok den ønskede bekreftelse på de 6 millioner og på den gassingene som den franske professor Rassinier på sin side så hårdnakket benekter i bøker og foredrag. Israels hovedinntekt, erstatningene fra Bonn, hviler jo også på myten om de 6 millioner.

Hvorom allting er, så har Israel ingen rett til å opptre i denne sak. Det må nå, hvis ikke alt skal gli ut, slås fast

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Deutsche Handelskammer in Norwegen ble stiftet i 1940 efter den tyske okkupasjon av Norge. En måtte søke skriftlig om å bli medlem og styret innvilget eller avsto ansøkingene. Vi fortsetter nedenfor offentliggjørelsen av den overmåte interessante medlemsfortegnelse, som på en ytterst forbausende måte viser hvor mange og hvor gode og hvor fremtredende norske næringsdrivende det var som heller ikke oppfattet dette at Norge var i krig efter å ha kapitulert betingelsesløst. Men så var det da også bare NS-medlemmene blandt dem som ble straffet for misforståelsen.

Fortsatt medlemsfortegnelse:

A/S Namdalens Træsliperi, Holzschleiferei, Namsos.

A/S National Industri, Fabrikation elektr. Apparate, H. Heyerdahls gt. 1, Oslo.

S. & B. Nedberg, Textil- u. Papieragenturen, Kirkegt. 15, Oslo.

J. L. Nerlien A/S, fotografische Artikel, N. Slottsgt. 13, Oslo.

Nerliens Kemisk-Tekniske Aktieselskap, chemische u. medizinische Apparate, Laboratorfumsgeräte, Tollbugt. 32, Oslo.

A/S Gustav Nielsen, Maschinenagentur, Lilletorget 1, Oslo.

Hermann Nielsen, Farbengeschäft, Innherredsvn. 47, Trondheim.

A/S Nielsen & Johnsen, Schiffsausrüstungen, Tauwerk, Fjordgt. 11, Trondheim.

Anth. B. Nilsen & Co. Ltd. Aktieselskap, Papier-, Cellulose-, Fischkonservenexport, Rådhusgt. 27, Oslo.

Nilsen & Co. A/S, Kolonialwaren engros, Hamar.

A/S Nilsen Skibshandel, Schiffsausrüstung, Eisenwaren, Harstad.

Tirsdag flagget en igjen

og vi lurte en stund på hvorfor. Men så gikk det opp for oss at det var 7. juni og tyve år siden Haakon og hans forutseende regjering stakk av fra landet.

en gang for alle at dette Israel intet annet og mere representerer enn de 1,5 millioner jøder i det røvede Palestina, og at det ingen rett har til å tale eller handle på vegne av de jøder som forsikrer at de er så gode nasjonale statsborgere rundt omkring i landene.

Ellers er naturligvis all denne nydemokratiske virksomhet med politiserende generaler, med arrestasjoner og masseeksekusjoner, med overstatlige makter og med kidnappinger over alle landegrenser de bitre frukter av de grove brudd på nasjonal og internasjonal rett som fant sted overalt efter siste verdenskrig.

For som en sår skal en også høste.

**MORGENPOSTENS
siste forsvarer**

Her må leserne undskylde at vi kom til å tenke på en engelsk historie. Løvejegeren forteller om da han tilhøst ble forfulgt av en løve. Han fikk imidlertid reddet seg i siste liten ved å klatre opp i et tre. — Men hvorledes gikk det med hesten da?, spurte tilhøreren.

— Den klatret opp i treet den også. — Nei, vet du hva. En hest kan da ikke klatre. — Hva pokker skulde den gjøre ellers da?

Og så fortsetter vi med den berømte onde ånd Knut Blom:

— Dere kunne kanskje spart oss for alle disse henrettelsene, sier bladets forbausende representant, men om Blom kan ingen si det som Terje Wold sa til Molotov: «Don't be soft, Molotov», for han svarer

— Jeg vet ikke, jeg. Jeg synes det er rimelig at folk skal risikere alt hvis de forråder sitt land (!) i en nødssituasjon.

Ellers har han også en høyst eiendommelig vurdering av begrepet forræderi. Han sier faktisk: forræderi og forræderi, fru Blom! For da Bj. G. spør om hvorledes han kan dømme norske NS-folk så hårdt for at de «ikke støttet vår egen regjering og våre egne myndigheter i kampen mot landets fiender» når de tyskere som gikk mot Hitler-regimet med våpen i hånd senere ble helter, da svarer den juridiske flinkas:

— Ja, men hva slags regime var det ikke de tok kampen opp mot.

— Det var deres eget! Dessuten kan De jo bare lese Morgenbladet så vil De finne ut at det er ikke stort mere verd, det regimet vi har her i landet heller! sier Arbeiderbladets mann. Men Blom lar seg nok ikke målbinde:

— Nei, vet De hva! En regjering som forbryter seg mot grunnleggende prinsipper for menneskeverdighet, den må hvem som helst kunne ta kampen opp med. Det skjønner De sikkert også. (!)

Så det er nok ikke uten grunn at Morgenposten tenker på å «nekte alt og ta Knut Blom». Det siste føler vi oss faktisk fristet til selv.

Akja.

Avetter i «Folk og Land»

Forbundet ber alle lesere av dette blad — også om de ellers ikke har støttet Forbundet — om å gi et bidrag til arbeidet, stort eller lite. Som dere alle vet er hetsen stor og Forbundets arbeid

Glem oss ikke!

derfor så meget viktigere. En kommer ingen vei med unnfalighet.

Vi ber alle så inntrengende vi kan om å støtte opp om arbeidet — gjerne anonymt. Bruk postgiro 150 28 eller postadresse: Forbundet, boks 3214, Oslo.

Sekretæren.

BAK KULISSENE:

FRANKRIKES KRIG - -

Tenoren Thil synger den nye soldatsang — — —

En ny soldatersang

Ved en foranstaltning i Paris er det trengsel av damer og herre av det gode selskap. Man ser innenriksminister Albert Sarraut, man ser Madame Reynaud, som har skilt seg fra sin mann etter at han begynte å leve sammen med komtesse de Portes, man ser mange kjente ansikter fra teatret. Det er et patriotisk formål som forener dem alle — en ny soldatsang skal bæres til dåpen, en sang som skal avløse den om Madelon, som soldatene fortsatt synger. Visselig er sangen om Madelon, som av slo frieriet fra en korporal fordi hennes kjærlighet tilhørte hele regimentet, meget fiks, men den hentyder ikke til krigen, det er ikke noe patriotisk ved den, og det skal nå avhjelpes. Nå trer den skattede tenor Georges Thil opp på det lille podium og avleverer den nye krigssang:

«Ils ne la gagneront pas»: «De rykket frem med kraft og mot og full av dødsforakt. Alvorlig var de som seg bør for tapre franske menn. Og Pétain, vår marsjall sa: —»

Nå går melodien som hittil har hatt noe fanfarelignende ved seg over i et langsommere tempo, for mot avslutningen igjen å stige patetisk:

«Barn, barn i niogtredve, da blir det alvor, vet jeg! Gjør deres plikt — og de vinner ikke — nei, aldri — nei, aldri nei, aldri vinner de!»

Håndklapp, bifall — og hele salen synger refrenget med: «Nei, aldri — nei, aldri — nei, aldri vinner de!»

Et varsel!

«Har De hørt det?» spør man hverandre i Paris. «Daladier var igjen så beruset at han falt ned trappen i ministeriet og brakk benet!»

Men dette rykte som en ler så av, er falskt. Riktignok er det en kjennsgjerning at ministerpresidenten på sin indre flukt fra den ulykke som han har anrettet med sin krigserklæring stadig tar til seg mere og mere alkohol, men da han ødela benet sitt var han nøktern. Forøvrig er det ikke uten dypere betydning hvorledes uhellet skjedde.

I lang tid har krigsministeriet hatt to hester til bruk for krigsministeren, men Daladiers forgjengere gjorde ikke bruk av dem — de var forsiktige sivilister som overlot ridningen til stabens militære herrer. Da Daladier imidlertid trådte i nærmere forbindelse med Marquise de Crussol, gav hun seg ikke før han lærte å ride slik at hun kunde vise seg sammen med ham høyt tilhest i Bois de Boulogne. Kanskje husket Daladier også på at Clemenceau i sin tid var en fremragende rytter — men han hendte det imidlertid det fatale uhell at han på en av sine mystiske weekender, som man snakket så mye om i Paris, og hvor han oppholdt seg på et av marquisens slotter, falt av hesten. «Han vil alltid så høyt tilværs», spottet pariserne da de

hørte denne versjon av hendelsen. «Ministerpresident og så en marquise og attpåtil høyt tilhest — nei, det er for meget!»

Daladier ligger tilsens syk og må forestå regjeringsforretningene fra sitt sykeleie. Han er meget nedtrykt: er det ikke et dårlig varsel i dette fall?! Han hadde engang gått til en spåkone — det var hans venninne Marquise de Crussol som hadde fått ham til det — og spåkonen hadde forutsagt ham de værste ting. «Daladier», hadde hun sagt, «det er provencalsk og betyr «Oljetre», altså fred — fred er Deres bestemmelse — De må ikke handle mot Deres bestemmelse», og så hadde hun forutsagt ham (det var i 1932): til juni 1936 vilde det gå ham godt, men sommeren 1938 vilde han være sterkt truet, og sommeren året etter vilde faren stige enda mere. Hvis det ikke lot seg forhindre, så det ualmindelig svart ut for 1940 og 1941: hun så noe ondt — opphold i fjerne land eller døden — Han kunne ikke nekte for at det hadde gjort inntrykk på ham i øyeblikket, men han hadde rystet det av seg — det var jo tåpelig! Spåkonen, som var meget kjent i Paris, hadde også forutsagt at hertugen av Windsor påny skulde bære kongekrone, og det var ikke inntruffet — — — Men dette fall fra hesten, dette benbrudd er virkelighet, og Daladier ser plutselig en mulighet for å flykte fra ansvaret ved hjelp av denne hendelse — det er intet fluktforsøk inn i sykdommen, men vel nok et fluktforsøk etter en sykdom. «Herr doktor», sier han til professor Mondor, som undersøker ham, «si meg sannheten. Hvis jeg må ligge i seks uker, så trekker jeg meg tilbake. Man kan ikke regjere Frankrike fra sengen!»

Den erfarne kirurg er også menneskekjenner. Han lar seg ikke bruke som medhjelper ved et moralsk fluktforsøk. «Nei, langtifra», sier han, «om otte dages tid er De isving igjen —» (Forts. side 7)

Mannen i parykk leser en proklamasjon fra kongen, som kaller alle engelskmenn mellom 19 og 36 år under fanene. Bildet er tatt 9. mai 1940.

Blind Aftenposten finner også et korn

Pussig intervju med jordansk kvinnelig FN-stipendiat som raser over de israelske overgrep

Araberhus i Jerusalem som jødene har bemektiget seg.

Imellom slipper det da inn noen opplysende og øyensynlig usensurerte linjer også i den Aftenposten som passerte hundreårsjubileet i så ynkelig åndelig forfatning. Det har vært direkte påfallende hvorledes dette blad i det siste prøver å gå Dagbladet i næringsen som spesielt israeltisk talerør og det er derfor så meget pussigere å finne stoff der som det intervju signaturen Unn. for en måneds tid siden hadde med den arabiske (jordanske) Nimra es Said.

Den unge jordanske frue, hvis navn betyr Huntigere, var under krigen mellom Israel og araberstatene frivillig soldat. Nå er hun flyktning. Hun er født i den israelsk-okkuperte delen av Jerusalem og måtte sammen med sin familie oppgi å vende tilbake til hjem og eiendom, da våpenstillstanden inntrådte, heter det i Aftenposten. I mellomtiden er hennes søster blitt gift i Beirut, hennes mor er død og hennes far lever i en flyktningeleir i den delen av Jerusalem som tilhører Jordan, den gamle, hellige del av staden.

Som alle arabiske flyktninger er hun fylt av hat og bitterhet mot israelene. — Missforstå meg ikke, sier hun (for det må en jo si i den vestlige verden for ikke å bli utstøtt av det «gode selskap»), jeg har ikke noe imot jødene. Men jeg hater den politikken de fører, zionismen. Tre ganger har de satt seg ut over FN-resolusjoner om at araberflyktningene skal tilbake til sine hjem og sine eiendommer. Her finns ingen plass for dem i vårt overbefolkede lille land, sier de. Nei vel, men det finnes alltid plass nok for jøder. Ikke bare for dem som kommer som flyktninger. Også for de bofaste, som fristes og oppmuntres til å forlate alt og komme til Israel. Til hva — —? Til vårt land og til våre hjem, mens en million av våre egne i 17 år har måttet nøye seg med flyktningeleire for deres

skyld. I mitt land er 2/3 av befolkningen flyktninger fra Israel. Et problem som ingen nasjon kan mestre og ingen utenforstående fatte. Vel, de underholdes av FN. De får noen skarve klær og noen usle måltider. De forsumpes til et proletariat uten fremtid, uten håp og menneskerettigheter. Og den organisasjon som har fått vedtatt menneskerettighets-charteret, lukker sine øyne for uretten og elendigheten. De lar Israel, denne kunstige lilleputtstaten som lever av finansiell hjelp fra rike jøder i USA, ture frem og håne oss og sabotere deres egne beslutninger. Det er det som gjør oss så forbitret.

Idag heter det at det ikke er plass for oss i det land vi har dyrket i årtusener. Imorgen vil det hete at Israel trenger større livsrum og at araberne i Jordan og Syria må vekk. A sitte som herrer fra Nilen til Eufrat er deres fremtidsmål.

Jeg gjentar: jeg er ingen jødehater. Jeg er en kristen. Men jeg godtar ikke bibelens ord om at når man slår meg på det høyre kinn, skal jeg vende det venstre til, så han

Forts. side 6

NIRMA ES SAID

Den militære leder Adolf Hitler Adenauers tyske galehus

Generaloberst Jodls bedømmelse ved foten av de alliertes galge

Der Führers plan for felttoget i vest kan i storhet i anlegget siestilles med den berømte Schlieffenplan.

Den militære leder Adolf Hitler sammen med general v. Rundstedt

I.

Det har vært en slags mote-sak å fremstille Adolf Hitler som en hysterisk klodrian som intet kunde, som en simpel «malersvend», som de meget folkelige aviser Arbeiderbladet og Dagbladet foraktelig pleier å kalle ham. I særdeleshet er han blitt fremstillet som en uvitende «korporal» på det militære område, en mann som de tyske offiserer naturligvis foraktet dypt. At denne mann reiste Tyskland fra kaos og elendighet til Europas sterkeste makt, til et land hvor arbeidsledighet og nød var avskaffet og som på det sosiale område var ledende, affiserer ikke disse forståegpære. Heller ikke at denne militære dæsemikkel i næsten seks år holdt en hel verden stangen og foretok militære operasjoner som kommer til å gå inn i krigshistorien som fantastiske og enestående. Det kan ha sin interesse å høre hva en fremragende tysk general sa om Hitler i en stund da folk ikke pleier å lyve. Det gjelder generaloberst Jodl, den tyske generalstabssjef. En av forsvarerne ved Nürnberg-«retten» følte så mye ansvar overfor historien at han bad Jodl om en uttalelse etter at general-

obersten var dømt til døden. Og etter femten års forløp har tidsskriftet NATION EUROPA nå fått anledning til å gjengi uttalelsen. Det er kanskje grunn til å understreke at vedkommende tyske jurist naturligvis var en kjent og forbitret motstander av nasjonalismen. Ellers vilde han overhodet ikke fått anledning til å opptre som forsvarer i Nürnberg.

Før vi ser litt på disse uttalelsene til generaloberst Jodl skal vi imidlertid forutskikke noen linjer om henrettelsen av Jodl, hentet fra en beretning av et autorisert øyenvitne i Gøteborgs-Posten for 17. oktober 1946:

«I den pause som inntrådte ble likene av de hittil henrettede båret bort på bærer. Så ble galgen gjort ferdig for general Jodl. Han hadde strammet seg opp i hele sin lengde og så militær ut i sine ridebukser med brede røde render. Likesom sin kollega Keitel hadde han uklanderlig pussede støvler, som skinte i lyset. Han opptrådte med påfallende verdighet. Det eneste han sa var: «Jeg hilser deg Tyskland». Etter å ha lyttet oppmerksomt til det hans katolske skriffar hadde å si stod han rolig og stille da døds-

heten ble tredd over hodet på ham. Hans døds-kamp var hård og varte i femten minutter».

*

Innledningsvis sa Jodl i sin vurdering av der Führer at det var delte meninger blant offiserene om Adolf Hitlers føreregenskaper. Noen sier: «Hadde vi kunnet føre krigen alene så vilde alt ha forløpet anderledes og bedre». Andre igjen sier: «Uten Hitler vilde vi ha tapt krigen allerede før.» Og han fortsatte:

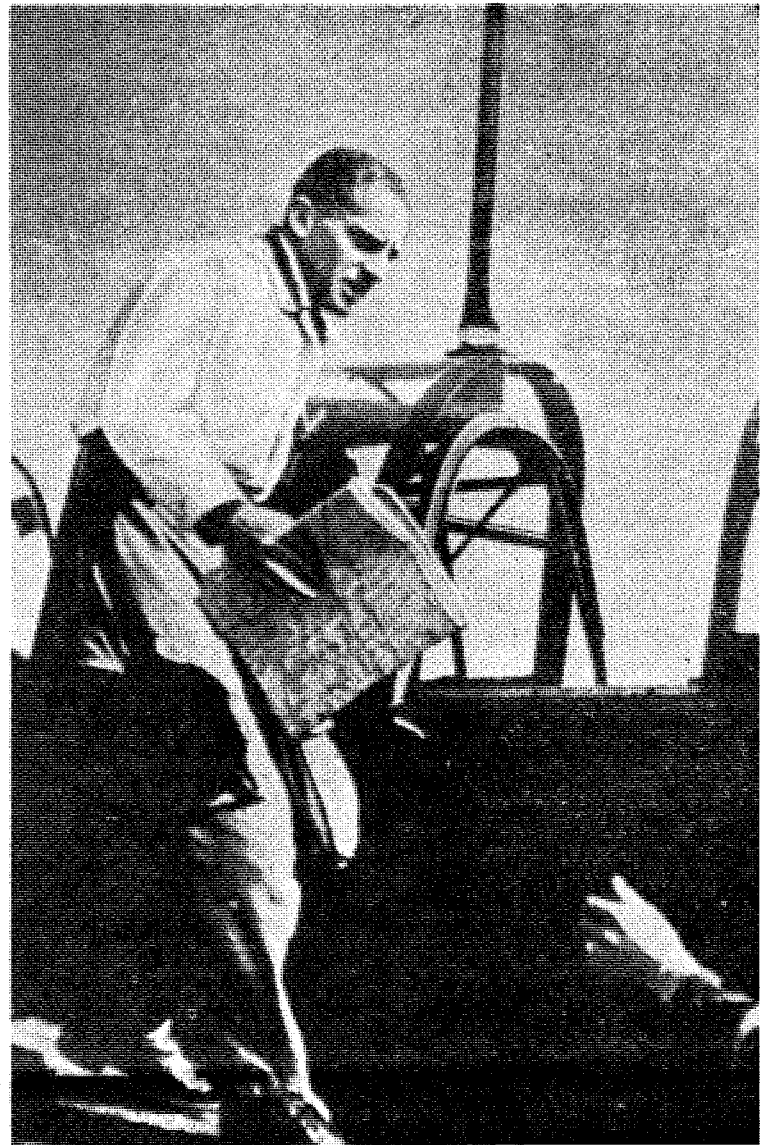
De offiserer, som i likhet med meg var om der Führer i Führerhauptquartier kom til den overbevisning at han også i spørsmål om militær ledelse var et fænomen. Dette syn delte også generalfeltmarskalk von Manstein, som jeg regner for den tyske hærs beste og mest begavede hode. Hitler var riktignok autodiakt og det kan hos mange offiserer være grunnen til at de var forutinntatt mot ham og dermed fikk sin dom formørket. Hitler hadde imidlertid ved selvstudium, støttet på hans helt utrolige hukommelse og hans fremragende oppfatningsevne tilegnet seg en betraktelig viten. Han var krigshistorisk mere bevandret enn de fleste offiserer. Også i spørsmål om krigsfilosofi kjente han ikke bare de tyske autoriteters arbeider, men også nesten alle betydelige tenkere i utlandet. Like god var han på andre områder av krigsvitenskapen, strategien og i særdeleshet i tekniske spørsmål.

Generalobersten gir så en skildring av Hitlers innsats og innstilling under de forskjellige faser av utviklingen. Med

(Forts. side 7)

Kort tid etter at general Jodl gav disse opplysninger om Adolf Hitler ble han hengt av seierherrene. Døds-kampen varte i femten minutter, sier det svenske øyenvitne.

Hans-Ulrich Rudel, Tysklands berømte flyverhelt vender tilbake fra en innsats.

I Bonn har en også noe som heter «Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Schriften» — en slags sensurinstans for skrifter som en mener det er skadelig for ungdommen å lese. Den siste sak denne nevnd har fått til behandling viser hvor langt den nasjonale forråtnelse går i Adenauers Tyskland. Under ledelse av overregjeringsråd Schilling skal nevnden nå av-

gjøre om bøker forfattet av to av Tysklands mest kjente soldater, flyverhelten Hans Ulrich Rudel og Waffen-SS-general Paul Hausser kan henføres under en paragraf som ellers gjelder pornografi og dermed forbys!

Saken har en spesiell interesse for Folk og Land fordi den dreier seg om bøker som forhandles av vår boktjeneste:

Paul Hausser: Waffen-SS im Einsatz (Pris kr. 24,—).
Hans-Ulrich Rudel: Krieg und Frieden (Pris kr. 28,—).
Hans-Ulrich Rudel: Von den Stukas zu den Anden (Pris kr. 15,—).
Hans Ulrich Rudel: Deutschland / Argentinien (Pris kr. 24,—).
Hans-Ulrich Rudel: Trotzdem (Pris kr. 18,—).

Oberst Hans-Ulrich Rudel tjenestgjorde i annen verdenskrig som kampflyver og utelukkende på østfronten. Hans innsats når det gjaldt tilintetgjørelse av fiendtlige fly og stridsvogner overtreffes vel ikke av noen annen flyver, det være seg på tysk side eller på motstandernes. For enestående tapperhet og for

(Forts. side 8)

Italiensk nasjonalistbevegelse

(Forts. fra side 1)

Denne nedverdiggende situasjon i forbindelse med regjeringens manglende evne til å stanse sosialistenes forrederske aktivitet, fikk en gruppe menn med både forstand og handlekraft til å stifte en ukeavis med formål å bekjempe defaitismen over hele landet. Det var Enrico Corradini's «Il Carroccio». Etter å ha utført et grunnleggende arbeid ute blant offentligheten, sammenkalte avisen til et møte i Firenze og her ble den italienske nasjonalistbevegelse stiftet.

Hovedkvarteret ble straks overført til Roma og nasjonalistene satte igang en intens virksomhet. De forbedret krigen i Libya i 1912 da denne koloni ble erobret og de var også i stor utstrekning ansvarlige for Italias intervensjon i første verdenskrig. Forbundets egne medlemmer flokket seg om fanene og ofret sitt blod i kampene.

Men det var i 1919 at de italienske nasjonalisters store eventyr begynte. De kjempet tappert mot sosialistene og mot det nye kommunistiske parti som var en konsekvens av den nylig gjennomførte russiske revolusjon. I 1920 da fascistpartiet startet sin offensiv mot de nedbrytende krefter i nasjonen gikk nasjonalistene sammen med dem i kampen, og da førsteministerstillingen ble overgitt til Benito Mussolini i 1922 allierte de seg med majoriteten i parlamentet.

I den første regjering Mussolini var det tre nasjonalistministre: Luigi Federzoni ble koloniminister, Alfredo Rocco (den mest betydelige italienske jurist i det tyvende århundre) var finansminister mens Luigi Siciliani var undervisningsminister.

I 1924 ble Associazione Nazionale Italiana oppslukt av fascistbevegelsen og flere nasjonalister gikk inn i regjeringen, hvor de ydet en betydelig innsats ved landets gjennføelse.

Efter det italienske nederlag i verdenskrig II møttes mange av de gamle nasjonalister for å bli enige om en felles politikk i denne nasjonens skjebnetime.

Det var imidlertid først i 1950 etter mange forsøk at det italienske nasjonalistparti ble stiftet, med forfatteren og historikeren Vincenzo Caputo som generalsekretær og Raffaele di Lauro, en annen kjent historiker som president. Ukebladet «Idea Nazionale», en gammel publikasjon fra 1920, ble overtatt som nasjonalistenes avis.

Nasjonalistpartiet hadde snart 30.000 innskrevne medlemmer, men det syntes for-

fulgt av en ond skjebne. Herjet av indre stridigheter falt partiet fra hverandre og forsvant en stund helt. Noen av medlemmene sluttet seg til nyfascistenes italienske Sosialbevegelse, andre igjen sluttet seg til det nasjonale monarkistparti.

En gruppe nasjonalister ville imidlertid ikke gi opp og efter et nytt møte, denne gang i Pisa, gjenskapte de Associazione Nazionalista Italiana.

Den nye organisasjon gjenopptok navnet og retningslinjene for den gamle bevegelse. Hovedkvarteret er idag i Roma, men det har underavdelinger i næsten hver eneste italiensk provins. President er Vincenzo Caputo, generalsekretær Mario Storni.

A.N.I. (Associazione Nazionalista Italiana) har vært den første til å overvinne den sørgelige arv fra årene 1943-1945, da italienerne kom i dødelig indre konflikt. For nasjonalistene er polemikken mellom fascistene og anti-fascistene noe som hører fortiden til. Og for å demonstrere denne sannhet, ledes bevegelsen av menn som kommer fra begge sider i striden dengang. Vincenzo Caputo ledet en brigade av monarkistiske partisaner i 1943-45 i kamp mot tyskerne og mot fascistene i Mussolinis Italienske Sosiale Republik, mens Mario Storni dengang var offiser i Den Sosiale Republikks hær. Deres samarbeide reflekteres i dag i harmonien innen forbundet.

A.N.I.'s offisielle avis er «Rinascita Nazionale» og bevegelsen kontrollerer også andre organer, i særdeleshet «Fratellanza Nazionale» som kommer ut i Ragusa. I nær fremtid vil det komme ut i Venedig en antologi over nasjonal kultur, et tidsskrift som skal ledes av Paolo Drigo, en kjent representant for italiensk nasjonalisme av idag og en tidligere høy embetsmann i fascistregjeringen.

Noen stor virksomhet kan A.N.I. ikke drive, idet dens kontakter med andre høyregrupper er få. Den tar avstand fra monarkistene som for konservative og fra lederne for den nåværende Italienske Sosiale Bevegelsen som uærlige, idet de ikke tolker fascismen fra 1923 riktig, den tidligere fascisme som om fattet nasjonalisme.

Videre skyr den enhver kontakt med de styrende kristelige demokrater, som den holder ansvarlig for de ulykker som Italia er rammet av. Den bekjenner seg også til kampen mot kommunisme og sosialisme.

Bevegelsen har ennå ikke deltatt i valg, men forbereder seg nå på å stille kandidater ved de forestående lokale

valg som er fastsatt til oktober. I Roma er sjansene for en sterk oppmarsj av nasjonalistene gode.

A.N.I. holder hyppig møter rundt omkring i Italia og 26. til 29. mai vil bevegelsens første nasjonalkongress finne sted. Møtet vil bli holdt i Roma og det vil komme utsendinger ikke bare fra hele Italia, men også fra utenlandske nasjonalistpartier.

A.N.I. arbeider tungt økonomisk og er avhengig av bidrag fra sine bortimot 40.000 medlemmer. Særlig entusiastiske er de yngre medlemmer som danner en aktiv garde i den langvarige kamp mot kommunister og kristelige demokrater.

Det er denne yngre gruppe som er den mest levende av de strømmer som løper gjennom bevegelsen. Denne fraksjon kaller seg selv for «Impuls» og fremkommer i sannhet med forbausende forslag, som for eksempel avskaffelse av kvinnes stemmerett (begrunnet med at kvinner er ute av stand til å forstå politisk aktivitet) og at Italia skal vende tilbake til Afrika.

A.N.I.'s offisielle program er temmelig endefrem. Det er oppmerksom på og godkjenner det gode som ble oppnådd av den italienske fascisme, men fordømmer dårlige handlinger begått av fascistene i de siste år de styrte. I en tidsalder da den hvite sivilisasjon vakler under en sort bølge som skyller frem, krever den at Italia igjen skal overta de av sine tidligere kolonier som ikke er istand til selvstyre.

Den forestående kongress (avviklet nå) vil gjøre det mulig for oss å bedømme styrken av de nasjonale og nasjonalistiske strømninger i Italia. Disse strømninger er betydelige og vil idag utvilsomt støtte opp om gjennføelsen av en bevegelse som fant så sterk gjenklang i Italia for 50 år siden.

Francesco Leoni.

Blind —

(Forts. fra s. 4)

kan fortsette galskapen. Jeg slår igjen — — —

Stemmen får metallklang, skriver Aftenposten, og blikket skyter lyn. Vår nydelige unge gjest bærer neppe sitt navn helt uten grunn. Bli ikke forskrekket, sier hun, tenk Dem i mitt sted! Hvordan ville De følt det, om De selv og en million nordmenn var blitt skjøvet ut i håpløsheten?

*

Den unge dame som er FN-stipendiat og på studiereise i Skandinavia (det var vel der-

Også et jubileum —

Generalløytnant v. Pannwitz som lot seg utlevere til bolsjevikene sammen med sine kosakker og som ble hengt i Moskva.

(Forts. fra side 1)

I 1943 var det i Tyskland og Østerrike omkring 5 millioner antikommunistiske russere, samt et ikke nærmere angitt antall mennesker fra de nåværende østblokkstater. Disse antikommunister var for størstepartens vedkommende tidligere russiske krigsfanger og overløpere. Apenbart for i størst mulig utstrekning å imøtekomme den mektige sovjetalliertes krav — eller la det dypere, skjulte politiske formål bak? besluttet de allierte under vilkårlig fortolkning av Jaltaoverenskomstens bestemmelser om krigsfanger å gå til en radikal tvangsutlevering av de russiske antikommunister til Sovjetunionen. Denne oppgave ble gjennomført med all mulig grundighet.

Allerede i mai 1945 tok en fatt på de første voldsomme massedepotasjoner i det britiske okkupasjonsområde. I Linz og i hele Østerrike ble mange titusener av kosakkgeneraler, offiserer, feltprester og mannskap — blant

for Aftenposten intervjuet henne og ble nødt til å trykke de uventede uttalelser om de israelske hjertevenner?) sier forøvrig også noen kloke ord om den overdrevne velferdsstat. Hun gir uttalelsene adresse til Sverige — formodentlig av høflighet mot Norge hvor hun i øyeblikket oppholdt seg. Dette kolde landet, sier hun om Sverige, gav meg sinnsmessige frostfornemmelser. Og som jeg forlater, idet jeg sier at selv i sin ulykkelige fattigdom foretrekker jeg mitt eget. Det eier noe evig gyldent og verdifullt, noe den offisielle velferdsstat er i ferd med å miste: den opprinnelige og umiddelbare varmen menneskene imellom.

dem tallrike russiske emigranter, som for eksempel den kjente forfatter, general P. N. Krasnov — tvangsmessig sendt til Sovjet.

Den tyske general von Pannwitz, «felt-ataman» og øverstkommanderende for XV kosakk-kavalerikorpset, som selv ikke kom inn under utleveringstvungen, ville dele sine kosakkers skjebne, de som han hadde kjempet så mange hårde kamper sammen med. Mot de britiske offiserers advarsel sluttet han seg til en deporteringstransport. Han ble senere hengt i Moskva. Samme skjebne fikk øverstkommanderende for den russiske befrielsesarmeen (ROA), general Vlassov, som i mai ble utlevert av amerikanerne til Sovjet, og galgen ble også general Krasnovs og mange andres lodd.

I de første dage av 1946 satte de amerikanske okkupasjonsmyndigheter i Tyskland igang store deporteringsaksjoner. Alle forberedelser var blitt gjort på forhånd. I de opprettede «opp-samlingsleire» i Bad Aibling, Kempten, Dachau o.s.v hadde man samlet hundretusener av russiske antikommuniste.

Videre fikk den tyske selvforvaltning ordre av de amerikanske okkupasjonsmyndigheter til å anmelde alle russiske antibolsjevikere, som fremdeles var på frifot. Det gjaldt så å laste de leveringsklare ofre på biler og transportvogner. Mange vilde ikke levende la seg føre for de sovjetiske bødlene. Andre, som misslykkedes i selvmordforsøket, ble forbundet og sleptes avsted til kjøretøyene. Ubeskrivelige scener ble utspillet.

Samtidig som tvangsutleveringen av millioner av antikommuniste til Sovjet-samveldet fra de vestallierte reiser spørsmålet om ikke denne gjerning må betegnes som kulturskjending, utgjør den politisk sett entydig en gjerning som er rettet mot de vestlige nasjoners egeninteresse og deres sikkerhet, som er truet av kommunismen.

Med denne motivering krever kongressmedlem Albert H. Bosch en utredning av ansvarsforholdet ved hjelp av en kongresskomité («Select Committee»).

Arkitekt
HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Den militære leder Adolf Hitler

(Forts. fra side 5)

hensyn til Polenfelttoget kan han intet spesielt si, da han på det tidspunkt ikke var knyttet til OKW, men han peker på at Hitler grep lite inn i kampene og at han stort sett var i overensstemmelse med generalstabens syn. Under felttoget reiste han hyppig til fronten — mange ganger tvers gjennom det polske kavaleri — og helt frem til divisjonsstabene, som lå langt fremme.

NORGESFELTTOGET

Hva Jodl sier om Norgesfelttoget har naturligvis sin spesielle interesse for oss og vi gir derfor et fyldig utdrag:

Ved planleggelsen og forberedelsen av Norgesfelttoget medvirket Hitler i vesentlig grad og bestemte i store trekk forløpet av det. Her var i særdeleshet dristigheten i hans militære planlegging påfallende. Alle offiserer — og som Jodl medgav, også han selv — mente bare å kunne forsvare en utstrekning av operasjonene til Trondheim og mente seg tvunget til derfra å måtte gå frem over land til Narvik. Hitler insisterte imidlertid på å trekke Narvik med inn i de første landsetninger, idet engelskmennene ellers, som han sa, straks vilde lande der, dermed få fast fot for videre operasjoner og dessuten få tak i malmbanen og opprette en truende forbindelse med Sverige. Det måtte derfor våges å besette Narvik med en håndfull bergjegere på jagere — en beslutning som senere fremstillet seg som ubetinget riktig og hvis dristighet var berettiget ved at det lykkedes. Hitler tok avstand fra det syn at marinen etter foretatt landsetting straks skulde løpe ut igjen med krigsskibene, idet — som han forklarte — krigsfartøyene med sitt svære skyts kunde gi en vesentlig og kanskje avgjørende understøt-

«Bak kulissene»

(Forts. fra s. 4)

Men utenfor sier han til Daladiers medarbeidere: «To måneder vil det nok ta godt og vel».

Legers beskjed holdt ham altså i embetet, men Daladier grublet stadig over dette fall: kort før Gambettas gåtefulle endeligt, den franske ministerpresident i 1882, såret han seg lett med en pistol — før Flandin ble styrtet som minister brakk han armen. Hvorledes vilde det gå med ham?!

Hans venner utnyttet hans sykdom til i enda større grad enn før å isolere ham fra verden — han hører og ser bare sin egen krets, som alltid forsikrer ham at alt går glimrende. Men så kommer det en dag da det ikke lenger lar seg skjule hvorledes det i virkeligheten står til med Frankrike.

(Neste gang: Rustningsminister med mange sorger).

telse for de første kamper, og på den annen side faren for å bli overmannet av engelske stridskrefter var størst nettopp i de første dager hvis skitene løp ut.

Ved gjennomføringen av foretagendet optrådte det naturligvis vanskeligheter som virket overordentlig forstyrrende og belastende, og Jodl pekte på at Hitler herunder viste sterke tegn på nervøsitet, noe generalen tilskrev hans manglende erfaring i slike operasjoner. Hitlers personlige krigserfaringer skrev seg jo fra stillingskrigen på vestfronten under første verdenskrig. I denne forbindelse bør det imidlertid nevnes at Hitler ut fra disse erfaringer hadde en ubedragelig følelse for frontsoldatens psyke. Og her var han langt forut for andre kommanderende offiserer, idet de fleste av disse var i en alder at de heller ikke i første verdenskrig hadde ligget sammen med soldatene i stillingskrigens skyttergraver.

Jodl forteller at da kampene om Narvik ved engelskmennenes landing kom i en kritisk fase, vilde Hitler trekke troppene bort og oppgi byen, men Jodl fikk overtalt ham til isteden å befale tilbaketog over fjellene langs malmbanen og oppholdende kamp så lenge som mulig.

Jodl var sterkt berørt av den iakttagelse at Hitler mistet

nervene ved denne første krise. Han trøstet seg imidlertid med at det gikk Fredrik den store likedan ved Mollwitz, da han ved den første uheldige vending av slaget grep flukten sammen med det flyktende kavaleri og Schwerin med infanteriet uten kongen redde situasjonen og vant slaget.

FELTTOGET I VEST

Når det gjelder vestfelttoget fremholdt Jodl at hærens generalstab til å begynne med hadde den oppfatning: «Hold deg i ro, de andre begynner heller ikke, og krigen opphører så etter en tids forløp av seg selv». Også Hitler tenkte slik til å begynne med, men da han etter avslutningen av Polenfelttoget måtte innse at vestmaktene ikke ville gjøre slutt på krigen, men bare hale tiden ut for å bli sterke nok til angrep, besluttet han seg til angrep på sin side før de andre stod klar med full styrke. Styrkemessig sett var styrkeforholdet 125 divisjoner for vestmaktene mot 110 tyske.

Bare Hitler oppfattet ut over alle generalstabs- og militære betraktninger den samlede situasjon med alle dens faktorer riktig: Mangel på andre beredskap hos franskmennene, virkningen av propagandaen o.s.v. — en gave som ikke bare viste den militære fagmann, men også den dyktige strateg i Hitler. Intet menneske, heller ikke Jodl trodde ham da han dengang sa: «Mine herrer, dere skal få se. Det kommer til å bli den største seir i verdenshistorien!»

Jodl peker også på at generalstaben gikk inn for den gamle plan med den sterke høyre fløy, mens Hitler vilde støte gjennom i midten, noe som vilde komme overraskende fordi også motstanderen regnet med den klassiske felttogsplan med den sterke høyre fløy. Han måtte direkte påtvinge generalstabens tanken om gjennombruddet ved Sedan til Abbeville. Også her var det von Manstein som først forstod denne tanke i sin storhet og riktighet. Og så sier Jodl:

Generalstaben nølet ikke minst på grunn av krenket yrkes stolthet. Det var pinlig for mange generalstabsoffiserer at «en Gefreiter» skulde ha en bedre felttogsplan enn militærekspertene.

Ideen for vestfelttoget var fremsatt av den øverste befalshaver mot generalstaben, og det er en kjennsgjerning at den i storhet i anlegget kan sidestilles med den berømte Schlieffenplan. I gjennomføring lykkedes den helt ut. —

Efter å ha behandlet visse

Vet De — ?

— at der i en bok, utgitt allerede i 1913 med titelen «Et raseprogram for det 20. århundre» (A racial Program for the 20th Century av Israel Cohen, en av de store gutta i det britiske kommunistparti), heter at partiets mektige våpen må være rase-motsetningene, å hisse de fargede mot de hvite og innpasse rasemotsetningene i det kommunistiske program, — å skape et skyldkompleks hos de hvite, hjelpe negrene til innflytelsesrike stillinger, i arbeidslivet, sporten og underholdningsbransjen med derav følgende stigende prestisje som gjør det mulig for negrene å gifte seg med hvite, og starte en prosess som vil bringe U.S.A. til å tjene vår sak?

— at det amerikanske kommunistparti i 1935 utga en brosjyre «The Negroes in a Sovjet-America», at det i denne heter at en revolte vilde bli støttet av de amerikanske kommunister, at Sovjetregjer-

sider av vestfelttoget i detaljer, slutter den tyske jurist sin gjengivelse av Jodls uttalelser om dette slik:

Hitlers føring i Frankrikefelttoget var klar, logisk og dyktig. Etter Jodls oppfatning viste Hitler seg her som en klassisk feltherre.

Det forsonlige og storslåtte forhold Hitler viste overfor Frankrike ved våpenstillstanden, gav Jodl, som kjente de to motstridende makter i Hitlers sjel, det håp at det gode element hadde seiret.

*

Når det gjelder Balkanfelttoget, fremholdt Jodl at det bare var meningsforskjell mellom Hitler og generalstaben

i spørsmålet om erobringen av Kreta, som der Führer holdt for absolutt nødvendig for å sikre posisjonen i Middelhavet mot engelskmennene. Han betegnet de engelske luftstøttepunkter og sjøstridskreftene i flanken som en trussel. Hæren var mot Kretaforetaget fordi det allerede beordrede østfelttog derved ble forsinket og det gunstigste tidspunkt for angrepets begynnelse oversittet.

Og så slår Jodl fast:

Efter felttoget i vest hadde de fleste av hærens generaler anerkjent sin øverste befalshaver som en fremragende militær fører. Bare få søkte av såret yrkes stolthet også senere å forringe hans prestasjoner. Dertil kom da politiske motsetninger og kanskje tildels vesensbetinget manglende forståelse for denne manns revolusjonære ånd, noe som også viste seg i hans militære føring. (Fortsettes).

ingen vilde privilegere negrene på bekostning av de hvite, — at enhver art av diskriminering, eller fordom overfor negre da vil bli en straffbar handling?

— at siste programpost allerede er blitt virkelighet i U.S.A. under Eisenhower-regjeringen?

— at fem sovjetrussiske sjøfolk som i 1953 søkte og fikk asyl i USA ble kidnappet midt på lyse dagen av G.P.U. folk i FN, smuglet ut av Amerika og overlevert til de sovjetrussiske myndigheter?

— at FN ble etablert — ikke slik det offisielt heter i 1945 — men i all hemmelighet under krigen i Det Hvite Hus i Washington mellom Roosevelt, Harry Hopkins, Molotov og den sovjetrussiske ambassadør?

— at mens såkalt «antisemitisme» er litt av en dødsynd, så kan formannen i en amerikansk «Fredsliga», Theodor Kaufmann, en jøde, i 1941 utgi en bok med titelen «Tyskland må ødelegges» der grunntanken er å utrydde

hele det tyske folk ved å hindre forplantning, — at 20 000 leger i løpet av tre år skulde ha sterilisert hele det tyske folk, — at dette kapittel hadde som overskrift: «Plan for oppbygging av en bestående fred mellom siviliserte folk», — at vi ikke har sett noen kalle dette for rasehat?

— at franskmannen, Nobelprisvinneren Francois Mauriac i et par avisartikler så tidlig som i 1945 kunde skrive om en behandling av tyske fanger som ikke sto tilbake for noe av det tyskerne er beskyldt for, — at et stort antall tyskere uten grunn ble prylt ihjel av sine voktere, at mordoverfall på fangetransporter skjedde uten at morderne ble stillet til ansvar, at lagerkommandanten i den beryktede leir AE, general Buisson, viste Figaro's journalist fotografier av tyske fanger som var rene skjeletter?

— at general de Gaulle i 1945 ga kommunistene frie hender til å massakrere alle ikke-kommunistiske kollaboratører, altså til masse-mord på egne landsmenn?

Argus.

ANNELISE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Adenauers tyske galehus

(Forts. fra side 5).

fedrelandssinnet offervilje ble han ved årsskiftet 1944/45 av Hitler tildelt en utmerkelse som han er den eneste innehaver av «Annen verdenskrigs høyeste tapperhetsutmærkelse».

I krigens siste fase ble han hårdt såret gjennom et lærbensskudd med påfølgende ampuasjon. Han rømte fra feltlasarettet i Berlin for å vende tilbake til sin avdeling og med blødende benstump slå det siste slag mot fienden. Etter å ha vært i britisk fangenskap flyttet han til Argentina, hvor han i en bok «Trotzdem» (Tross alt) skildret sine krigsopplevelser. — Rudel har senere vendt tilbake til Tyskland. Det er denne bok «Trotzdem», skrevet i en behersket og fornem tone og båret oppe av glødende fedrelandskjærlighet som man nå prøver å stoppe som «ungdomsskadelig» — og det i en tid da verden står på randen av en ny krig og det atter appelleres til fedrelandskjærlighet og helhjertet innsats.

Den andre boken «Waffen-SS im Einsatz» av general Hausser gir en saklig, rent militær skildring av Waffen-SS' frontinnsats, belyser forskjellen mellom politiforbundene og de militære SS-forband og bestreber seg på å fjerne alle villfarelser når det gjelder disse den tyske hærs eliteforband. Den nå gamle general Hausser tilhører selv det tidligere Waffen-SS' mest uklanderlige personligheter. Ikke engang de allierte myndighetene kunde i 1945 rette noen beskyldninger mot ham eller anklage ham for noen «krigsforbrytelse». Men selv hans bok trues nå med konfiskasjon!

Formannen i Bundesrepublikkens prøvenevnd, overregjeringsråd Schilling har tilkalt to sakkyndige for å avgjøre «om og i hvilken grad litteratur av denne art tilhører de i synagogeprosessen i Köln anklagedes intellektuelle næring, og hvorvidt det kan antas at denne litteratur har innvirket på deres mentalitet!» Som medagerende i utvalget er også innkalt representanter for visse organisasjoner som har gjort seg kjent som soldatfiendtlige motstandere av den tyske gjenopprustning.

Man kan meget vel forstå at «Deutsche Wochen-Zeitung» meget opprørt oppfordrer offentligheten til å følge disse «trykkefrihetsforhandlinger», skriver vår svenske kollega «Fria Ord». De kommer, skriver det tyske blad, til å avgjøre hvorvidt biografier av våre mest fremstående frontsoldater skal settes i klasse med pornografisk smusslitteratur eller ikke — At det overhodet kan bli spørsmål om en slik sensur av en nasjons fremste

soldater er formodentlig bare mulig i Forbundsrepublikken. Overalt andre steder står disse soldatbøker i statens og skolens biblioteker.

Kravet på sensur ble frem satt av en kvinnelig senator i Hansastaden Bremen, fru Mevissen som erklærer at Rudels bok er egnet til å «gi ungdommen falske begreper om krigens innordning i vår vesterlandske kristelige moral».

Forfatteren Erich Kern skriv i DWZ følgende om dette nye uttrykk for tysk selvfordømmelse:

«Alt hva vi hittil i alle disse år er blitt budt ofte til grensen for det utrolige i nasjonal uverdighet, selvbe-smittelse og politisk masochisme, blir overtruffet av dette forsøk på å forby uttalelser av tyske soldater, fremfor alt av Hans-Ulrich Rudel. Tydeligvis skal i den tyske Forbundsrepublik den tyske soldat som har båret stridens byrder, fordømmes til taushet en gang for alle, slik at horden av de publisister som uten å bli stanset besudler minnet om våre døde og overlevende ikke skal bli forstyrret.

Dette forsøk er imidlertid forkastelig ikke bare fra et soldatisk og nasjonalt synspunkt, men også problematisk fra et demokratisk utgangspunkt. Det er en metode til via en omvei, gjennom en lov som er skapt for å bekjempe pornografiske ungdomsforførere, å kvele den fri meningsytring, som er uttrykkelig forankret i grunnloven.

I lengere tid har det pågått en jakt på slike ungdomsbøker som i motsetning til «Jack Oppsprettaren» og «Tom mesterdetektiv» gjengir skildringer av soldater i første og annen verdenskrig. Muligens står ikke alle disse produkter på noe særlig høyt litterært nivå, men de står viselig langt over den vanlige smusslitteratur, hvor brutalitet og seksualitet feirer orgier nesten uten grenser.

Forbausende nok interesserer fru Mevissen seg ikke det ringeste for den flommende snusk- og smusslitteratur som i ordets sanne mening er ungdomsfordervende. Hun interesserer seg heller ikke for den såkalte «ungdommens seksualopplysning» som man gjør kjempesforretning med i Wirtschaftswunderland. Ifølge en dom i Tübingen landdomstol 31. januar 1958 hadde en tiltalt forlagsinnehaverske i sine forretninger med «billedserier, hygieniske artikler og tilsvarende skrifter» en årsomsättning på 400 000 DM. Kartoteket til statsanklageren i Köln omfatter 104 slike fortagender med salg av erotika og seksualhjelpemidler, som i første rekke omsettes til

MARLENE IKKE POPULÆR

Den tyske filmskuespillerinne Marlene Dietrich, som gjorde amerikanerinnen av seg og understøttet krigsanstregelsene mot det gamle fedreland ble naturligvis godtatt med åpne armer i det Norge, som ikke forstår hva forrederi virkelig er, selv om det jo ble litt kluss med pressen om retten til å fotografere herlighetene. I Tyskland hadde hun noenlunde hus i det kommunistanstrøkte Vest-Berlin, hvor en annen overløper Willy Brandt regjerer. Men ellers var det ikke rare greiene. I Essen måtte således forestillingen innstilles fordi forhåndssalget av billetter gikk så dårlig og i den gamle tyske by Wien frabad man seg helt enkelt besøket.

HVEM VAR DE BESTE FORREDERE?

Når vi først er inne på spørsmålet forrederi, så kan det være av interesse å notere seg at hver synes best om sine forrederer. Således erklærer den øst-tyske Ulbricht, som i 1945 fulgte med de røde voldtektstroppe inn i Berlin, at von Seydlitz' (Stalingerens) «Nationalkomitee, Freies Deutschland», som han startet da han var kommet i russisk fangenskap var «den eneste brede og virksomme motstandsgruppe mot Hitler». Hva 30. juni-menne angikk, så måtte de nødvendigvis forsage, sa Ulbricht, fordi de i den anglo-amerikanske armets tjeneste vilde ha fortsatt krigen. «Ennu mere enn Hitler fryktet de for folket», sa Ulbricht, og mener vel med det det røde voldsherredømme i Øst-Tyskland.

MEMOARER TIL GODTKJØP

Vi nevnte ovenfor Willy Brandt, Vest-Berlins overborgermester. Han har nå utgitt sine memoarer om hvorledes han flyktet fra Tyskland til Norge, senere fra Norge til Sverige og så tilbake til fedrelandet igjen da det var

ungdommen — —

Mens denslags «underholdning» og «opplysning» ustraffet får ødelegge vår ungdom vil man anvende gummiparagrafs § 1 mot tysk soldatlitteratur. Mens man nesten reiser altere for en «Blech-trommel» av Günther Gass, en «Lolita» av Vladimir Nobokov m. fl., mens herrer av sorten Erich Kubly, Karlludwig Opitz og Will Berthold får virke uten hemninger, vil man brenne den minnebok som er skrevet av innehaveren av den høyeste tyske tapperhetsutmærkelse i annen verdenskrig!»

utsikter for en karriere der. I mellomtiden rakk han å bli norsk statsborger utnevnt av Arbeiderpartiet, som også gjorde ham til norsk presseattaché før han ble tysker igjen. Han skiftet også navn i denne tid fra Frahmer til Brandt og giftet seg med en dame fra Hedemarken, som også skriver sine erindringer i et norsk kvinneblad. Det later ikke til at tyskerne er så begejstret for den mangfoldige herr Frahmer-Brandt og hans memoarer som visse norske aviser, og det trass i et reklamoppbud uten like. Bare få uker etter at boken kom ut og ble solgt for DM 18,50 ble memoarene tilbudt antikvarisk for DM 8,—. Det er Deutsche Wochen-Zeitung som forteller dette.

USKYLDIGHETEN VAR SKYLDIG

En leser stadig i den norske presse telegrammer fra Israel om arabiske grensekrenkelser. Alle slike krenkelser skal som bekjent behandles av FN's våpenstillstandkommisjon, men pussig nok leser en sjelden eller aldri om at kommisjonen har sluttet seg til det israelske standpunkt. En hører simpelthen ikke mere om saken før det dukker opp påstander om nye «grensekrenkelser» fra uskyldighetens side. Det må vel da være et glipp i redaksjonen når VG gjengir et telegram fra Gaza, hvori det heter at «FN's våpenstillstandskommisjon la igår hele skylden på Israel for luftkampen mellom israelske og egyptiske jetjagere over Sinaiørkenen sist torsdag». Det heter videre i telegrammet: «Våpenhvilekommisjonen godtok den arabiske versjon, og sier i en erklæring at Israel har krenket avtalen om våpenstillstand ved å krenke araberrepublikkens luftterritorium». Det er vel overflødig å tilføye at såvidt vi kan se har ingen andre Osloaviser funnet telegrammet verdt trykning.

HIMMLER BEKREFTET AVTALEN MED DANMARK

Den nylig avdøde finne Felix Kersten, som var Himmlers massør og som sies å ha hatt hans fortrolighet i høy grad, forteller i noen efterladte dagboksopptegnelser at

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo
Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79
Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og helbare loftstrapper.

Himmler i februar 1942 berømmet Danmark for den store tjeneste det hadde gjort Tyskland «ved å la de tyske styrker passere til Norge slik at det ble mulig for tyskerne å komme englenderne i forkjøpet. Dette ble muliggjort for oss, skulde Himmler ha sagt, ved den danske forsvarsminister på basis av en avtale som jeg hadde truffet med ham». Som kjent er flere gode danske menn dømt for å ha påstått at det forelå en slik avtale — selv om de hevdet at avtalen var sluttet mellom Himmler og utenriksminister Munch. Det rakner — det rakner — — —

SVART OG HVITT

I det «frigjorte» Belgisk Kongo flykter den hvite befolkning nå for livet og det truer med fullstendig kaos når landet blir selvstendig 1. juli. Ingen av svartingene er istand til å overta de hvites blomstrende bedrifter og forretninger, dertil er de forøvrig også for opptatt med stammefeider. Ved det komiske «valg» som nettopp foregikk var det 1.000 partier om 137 ledige plasser. Hver stamme hadde sitt parti og de som ikke ble valgt truer nå med å la våpnene avgjøre saken. Det er ikke rart at Dagbladet synes dette er etterstrebbelsesverdige forhold og at det ved siden av beretningen om «tusener av panikkslagne hvite flykter fra Belgisk Kongo» offentliggjør et intervju med en svart advokat fra Sør-Afrikasambandet (utdannet av de hvite) som gledesstrålende forteller at boikotten har gjort sin virkning. Dagbladet setter som overskrift «De fargedes kamp i Sør-Afrika avhenger av verdens solidaritet». Så nå får alle gode partidemokrater ta seg sammen skal en få gjort om Sør-Afrika til et nytt Belgisk Kongo.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,- pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet forøvrig: kr. 33,- pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonspris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgironr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo